

THƯ GỬI DẤU YÊU (22)

Yêu dấu!

Anh rời cao nguyên đã mười ba năm lẻ. Mười ba năm anh vắng bật tin thư, mãi đến sáng nay em mới nhận được thư anh. Nhìn nét chữ anh quen thuộc bên bì thư bằng giấy tốt, tên em đó mà cứ ngỡ như tên người lạ. Em áp thư anh vào ngực, không dám thở mạnh, sợ phải giật mình thức dậy giữa giấc mơ đang rất thực. Buổi chiều nghiêng nghiêng nắng, em bận rộn anh trong tâm tưởng, em bận rộn em với công việc nhà chưa xong. Em mang thư anh ép dưới gối nằm, mong buổi chiều mau qua, mong đêm tối mau về, mong tiếng mõ của ngoại gõ đều tay hơn, và tiếng tụng kinh của ngoại cũng dòn hơn mọi tối, để một mình em riêng tư với ánh đèn cây đỏ trong gian phòng nhỏ hẹp của em, với thư anh trên tay, với chữ anh thân quen trải đầy trên giấy.

Và, bây giờ đã là đêm. Thư anh đậm đà nằm trang giấy, mà em vẫn cảm thấy chưa đủ, chưa đủ cho mười ba năm vắng bật, chưa đủ cho mười ba năm em đỏ mắt băng khuâng. Ngày anh rời cao nguyên, anh nào có già từ, chỉ một sáng em thức dậy, thành phố đã không còn anh hiện diện. Nỗi buồn trong em thấp đỏ, đường quen tên vẫn thấy lạ bước chân. Em rơi nước mắt trong lòng cổ nghẹn, bụi đỏ dăng nơi cuối một khúc quanh. Em quay mặt lại, tưởng như vừa thoáng thấy bóng anh lừng lững nơi khúc quanh mịt mờ đó. Nhưng nào có gì. Chỉ là những giọt nước mắt cay cộm trong tròng đen vừa chớp khẽ.

Mười ba năm vút qua như đoạn vải tang đã ngã màu trên tóc. Nhiều mùa gió đi qua, bão vẫn về ngang đây, mùa mưa vẫn dâng đầy nước đỏ. Cao nguyên từ đó anh đi, nhuốm nhiều thay đổi. Anh hỏi em những lạ, những quen. Anh hỏi em những còn, những mất. Phố bây giờ, phố xanh tường rêu phủ, người bây giờ xa lạ mọi âm vang. Quê hương đã qua mùa binh biến, nhưng đọa đầy vẫn là một định mệnh chẳng thể chuyển lay. Xóm nghèo lại nghèo hơn, người cũ thưa dần, những cội già đã về với đất, những cánh non theo nhau miệt mài nơi xứ lạ. Và, xưa cũ nhất vẫn là em. Vẫn còn em nơi cao nguyên đã lạ mặt này, không chờ đợi, không mong mỏi, nhưng vẫn thầm biết có một ngày thư anh sẽ tìm về, sẽ ân cần thăm hỏi, sẽ nồng nàn khơi động lại những nhớ nhung đầy bụi bám...

Thư anh đã về cao nguyên, khi tóc em vẫn lưng dài với nhiều sợi chẻ. Còn óng mượt không? Bên kia trời anh hỏi – nơi bụi đỏ này em cười nụ âm u. Tóc vẫn dài nhưng đã thôi óng mượt. Nắng gió cao nguyên nào có dịu dàng như anh biết đó. Và em bây giờ, mỗi ngày, đường xa hai bận, theo chân người em đi mót từng trái cà phê tươi về phơi cho héo vôi, phơi cho đầy cơn nắng. Em theo chân người đi mua sớm từng giỏ măng tươi cho kịp giờ chợ vôi. Thì tóc vẫn dài đó, nhưng sợi mềm đã khô dòn nắng gió, có lẽ không còn mát rượi trong lòng bàn tay anh vuốt nữa. Nhưng đã có sao! bởi anh nút ngàn bên kia

bờ đại dương, và em nơi đây, chót cùng của quê hương hoang dã ngàn dặm chim bay, ngại gì một bóng gương soi, ngại gì một đường ngói rẽ đã thừa đi chân tóc.

Thư em viết đêm qua chỉ mới được một đoạn thì tiếng tụng kinh của ngoại khiến em ngủ quên đi lúc nào không biết. Sáng nay trời mưa dầm, đường đi trơn trượt. Em đi trong mưa nhưng không biết trời đang mưa. Bởi ý tưởng đã không ở cùng em nơi này, mà đang viễn vông nơi chốn anh đang hiện hữu. Kỷ niệm với anh nơi cao nguyên này không phải chỉ một vài nhớ nhung đứt quãng, mà cả trời, cả đất, mọi đường đi, mọi ngõ về đều là kỷ niệm. Kỷ niệm không có khe hở, không có không gian riêng biệt, không chỉ một vùng lẻ loi chấp nối. Và em ước mơ gì trong vùng bao la kỷ ức đó! ... không có mơ ước nào cả – quê hương nghèo nàn, thì chân vẫn dẫm qua mọi chặng đường đất khô cằn đá sỏi đó. Quê hương ngạt hơi trong lòng gió hạ về hực nồng lửa nóng, thì em vẫn thở căng trong lồng phổi ấm nồng hơi nước. Thì có còn điều gì để mơ ước nữa đâu! ... Anh ư! ... thôi đừng nghĩ đến ... kéo nước mắt lại cay nồng hay khe mũi ... buổi sáng, chiếc xe đạp ba bánh ngừng nơi góc chợ ướt át, em bước xuống khỏi xe, chiếc thúng nặng trĩu những củ khoai nâu còn vương đầy đất ẩm... có điều gì để cho em mơ ước nữa đâu! ... có! em mơ ước thúng khoai sẽ được mua hết trước buổi chợ tan.

Anh hỏi em thật nhiều, và em chưa trả lời anh được bao nhiêu. Mọi ý nghĩ về anh vẫn còn nôn nả qua trong máu, trong tim. Em như người ốm mới khỏi, đang đi lần từng bước nhỏ. Thư anh ấm trên tay, chữ anh đầy trong mắt. Gian phòng nhỏ quạnh hiu, hai tối rồi, bỗng xôn xao như có anh đang hiện diện. Em không phát âm được tên thành phố mà anh đang cư trú. Địa danh xứ người xa hoa như chiếc áo kim tuyến lánh lánh mà em tình cờ trông thấy được trên người của một ca sĩ trong chiếc máy truyền hình của một người quen trong xóm. Thật ra lúc em nhìn thấy người ca sĩ đang say mê diễn tả tâm trạng trong chiếc máy truyền hình nhỏ xíu, lòng em bỗng cảm thấy khó chịu lạ lùng, hình như là em đang ganh ghét với người ca sĩ đó, mà hình như em cũng đang rất khao khát được là một hiện thân trong cảnh sống của người ca sĩ đó. Trên đường trở về nhà, em nghĩ đến anh – và em vụt hiểu được một điều – giữa em và anh – còn lại bây giờ chỉ là cơn mưa trắng, mịn mù những cách chia. Cảnh đời đã đổi thay, anh đi về phía trước, em lùi lại sau lưng. Mọi ước mơ mịt mịt dưới hai gót chân em nứt mầu bụi đỏ.

Buổi tối trời mưa, không khí ướt dẫm. Nước từ bên ngoài dốc nghiêng tràn vào nhà lênh láng trên nền xi măng non, loàn lổ nhiều vết vá. Em co chân lên giường, vừa đọc thư anh, vừa viết thư cho anh. Tiếng mưa gõ trên mái tôn nghe ồn ào như điệu nhạc quái dị. Mưa át cả tiếng tụng kinh của ngoại. Gió vật vờ từng cơn bên ngoài cửa sổ. Gió len qua khe vách hở khiến ngọn lửa nhỏ trên cây đèn cầy đỏ cứ chao đi, chao lại, vụt tắt mấy lần. Em hỏi anh trên giấy – mưa nơi xứ người như thế nào hở anh? Có êm dịu hơn mưa nơi phố núi hắt hiu này không? ... vụt nhớ đến một câu thơ của T.T.KH – “mưa rơi, mưa hắt trong lòng ướt”... em muốn hỏi anh, mưa nơi xứ người có hắt ướt cả trong lòng

mình không? Hay chỉ có nơi phố núi này mưa mới hắt ướt vào lòng mình! ... mưa nơi phố núi hắt ướt vào lòng muôn vạn hạt – hạt gõ trên áo tới khiến se lạnh da thịt nhọc nhằn – hạt trơn dưới lòng chân bước, cho buong bã thêm ngày chợt ướt – hạt gõ trên lưng bàn tay, tím ngắt đường gân máu khi mười ngón tay co lại, vốc những củ đậu phụng tươi vào giỏ người khách mua – hạt nhoè trên hàng mi thưa, thành lệ tiếc đời hoa vội vàng phai trên hàng nhụy gầy, sớm ngậm ngùi bỏ ngõ...

Lại một ngày nữa đi qua. Thư em viết thăm anh vẫn chưa xong. Buổi chiều em về ngang bưu điện, trong lòng xôn xao cảm giác dị kỳ. Hàng cây già cỗi, âm u lá xanh đứng mời chào như niềm khát khao u uẩn nào đó. Em nhớ đến bức thư còn dang dở trong ngăn kéo nâu cũ nơi gian phòng nhỏ bé của em – em hứa thăm, em sẽ viết cho xong bức thư đó tới hôm nay. Viết cho trọn vẹn mọi áp ứ trong lòng. Để khi em gửi bức thư này đi cho anh, thì xem như em đã xả tang cho đoạn đời đã qua. Đoạn đời có anh làm khắc khoải từng đêm khuya thanh vắng. Đoạn đời có anh làm trăn trở mãi giấc mộng chẳng yên vui. Đoạn đời có anh bênh bồng áo lãng tử cho em ngậm nước mắt đại khờ. Mười ba năm lặng yên như bóng. Mười ba năm ôm tim hồng nuôi mộng ảo – sau đêm nay chỉ còn là bụi đỏ trong ngày nắng tươi. Quê hương đã đổi mặt – em bây giờ đổi mặt – quê hương sau hạn đao binh, lại toi tả, gầy gò hơn... em xanh xao theo vận quê hương – vàng từ tròng con mắt – khô từ ngón bàn tay – nên đã nghèo nàn mọi kẻ lẽ, đã khô cạn mọi than van – và, em và anh vẫn chung nhau một kiếp – nhưng vĩnh viễn sẽ là hai thế giới riêng biệt... em sẽ không hỏi đến thế giới của anh nơi đó – bởi sợ rồi sẽ u uẩn mãi với những khát khao chẳng bao giờ có thể hái được trong lòng bàn tay. Thư anh về cao nguyên đã như một từ tạ cuối cùng. Thư em rời cao nguyên sẽ là một tháo mở cuối cùng. Rồi thì vẫn nắng, vẫn mưa. Ngày qua đi, đêm đợi sáng về. Đời mòn sẽ mòn hơn. Tình hồng bay mất hút sau vạt áo ni-lông quê mùa, bệ rạc. Môi cười đã mất dấu ngà tươi. Anh hãy giữ nguyên những ngọc ngà em của đoạn đời đã qua – hãy giữ nguyên em lại nơi đó – giữ em bắt tử trong tâm tưởng của ngày anh rời bỏ cao nguyên. Đừng quay tìm dấu đường cũ đã xanh cỏ âm u. Đừng mơ lại âm vang của giọng cười đã vỡ.

Anh có hỏi xin em một bức hình thật mới... anh thấy không! Tay viết còn run thô nét chữ, thì làm sao em dám xóa đi dấu phấn em trên bảng đời anh còn tươi những lụa là, óng ả. Em như mưa đêm nay – mưa âm thầm, nhưng anh có thể nhìn thấy được từ ký ức, từng sợi mưa dài, bủa xuống miền đất thấp, và mắt hút tằm hơi ở tận cùng đó. Mưa đêm nay êm đềm như tiếng ai đang thì thầm kể chuyện, chứ không ào ạt, khua âm vang như mưa đêm qua. Lòng em đêm nay cũng êm ả như nụ hoa nhài nở lén. Lãng mạn cùng anh thêm một lần trên giấy – ngày mai thức dậy, bấm những ngón chân thô trên dốc đất trơn – em sẽ không nhớ gì trong xôn xao đêm tối nữa. Bởi đã đủ một đời với mưa nơi phố núi hoang dại này. Bởi phố núi là lòng anh, em đang được áp ứ – bởi mưa nơi đây chính là lệ lòng anh nuôi cho đỏ thêm màu đất in dấu chân em qua – nuôi cho xanh thêm màu lá, che nắng trên tóc em âm u những vòm xanh đón đợi... anh nơi đây phố núi... anh nơi đây mưa bay... và em đã trọn vẹn một mặn nồng hun hút.